

Vykupitel.

Spasitel na kříži! Tisíce těchto křížů je postaveno na znamení, že Kristus za lidstvo trpěl a umřel. Ze všech stran volají k věřícím: „Pamatujte na to!“ V osamělém poli, v oživených ulicích velkoměst, v tiché komůrce, v kostelích, na hrobech i při svatebních hostinách, všude slouží k útěše, posile a k napomenutí. Pamatujte na to! Stalo se pro vaše hříchy, že Syn Boží, který vám přinesl spásu na zemi, trpěl a umřel na kříži.

Věřící přistupuje k němu s vroucím zachvěním v hluboké úctě a pln vděčnosti. Opouští pak místo s radostným pocitem a vědomím, že obětí smrti byl také on zproštěn svých hříchů.

Ale ty, vážně hledající, jdi a předstup před znamení svaté vážnosti a snaž se pochopiti svého Vykupitele! Odvrhni měkký plášť pohodlnosti, který tě tak příjemně zahřívá a vzbuzuje pocit bezpečného úkrytu! Dává ti zdřímnouti až do poslední pozemské hodiny, kdy pak jsi náhle vytržen ze svého polospánku, odpoutáš se od pozemské vázanosti a stojíš pojednou proti nezkalené Pravdě. Pak je rychle dosněn tvůj sen, k němuž jsi přilnul a se kterým jsi se pohroužil do nečinnosti.

Probud' se proto! Tvůj pozemský čas je drahocenný! Spasitel přišel sem pro naše hříchy – to je nedotknutelné a do písmene správné. I to, že zemřel za viny lidstva.

Ale **tím nejsou z tebe sňaty tvoje hříchy!** Vykupitelským dílem Spasitelovým bylo zahájení boje s temnem, aby přinesl lidstvu Světlo a **otevřel mu cestu k odpuštění všech hříchů.**

Putovati touto cestou musí podle nezvratných zákonů Stvořitelových již každý sám. Kristus také nepřišel, aby zákony rušil, nýbrž aby je naplnil. Nezneuznávej tedy toho, který má být nejlepším příkladem! Nepodkládej mylného smyslu pravdivým slovům.

Zcela správně se ovšem říká: To vše stalo se pro hříchy lidstva. Tím je řečeno, že příchod Ježíšův stal se nutným jen proto, že lidstvo nemohlo se již dostat samo ven z temna, které si samo vytvořilo. Že nedovedlo se vyprostiti z jeho sevření. Kristus musel znovu raziti tuto cestu a ukázati ji lidstvu. Kdyby se lidstvo nebylo tak hluboce zapletlo ve své hříchy, to jest, kdyby nebylo šlo **nepravou** cestou, nebyl by býval nutný Ježíšův příchod a jeho boj i cesta utrpení byly by mu bývaly uspořeny. Je proto zcela správné, že musel přijíti jen pro hříchy lidstva, nemělo-li toto lidstvo na nepravé cestě klesnouti zcela do propasti, do temna.

Tím však není řečeno, že proto má být **obratem ruky** každému jednotlivci odpuštěno také jeho osobní provinění, jakmile jen skutečně uvěří v Ježíšova slova a podle nich žije. Žije-li však podle slov Ježíšových, **budou** mu jeho hříchy odpuštěny. Ovšem teprve znenáhla, v době, ve které nastane rozuzlení a vyčerpání viny protiprací dobrého chtění podle slov Ježíšových ve zvratném působení. Ne jinak. U těch lidí, kteří podle slov Ježíšových nežijí, není odpuštění vůbec možno.

Tím však není míněno, že odpuštění hříchů mohou dojíti jen příslušníci křesťanských církví.

Ježíš hlásal **Pravdu**. Jeho slova musí tedy obsahovati současně i pravdy jiných náboženství. Nechtěl založiti církev,

nýbrž ukázati lidstvu pravou cestu, která může stejně dobře vésti také pravdami jiných náboženství. Proto se v jeho slovech nalézají tolik ozvuku na stávající již tehdy náboženství. Ježíš je z nich neodvozoval. Protože však přinášel Pravdu, muselo se v jeho slovech opakovati všechno to, co z Pravdy již existovalo v jiných náboženstvích.

I ten, kdo sám slov Ježíšových nezná, ale usiluje vážně o Pravdu a zušlechtění, žije často již zcela ve smyslu těchto slov a kráčí proto s jistotou vstříc v čisté víře k odpuštění hříchů. Varuj se proto jednostranného nazírání. Bylo by to znehodnocení díla Vykupitele, snižování Božského ducha.

Kdo usiluje vážně o Pravdu a čistotu, tomu také nechybí láska. Bude veden od stupně k stupni duchovně vzhůru, byť i někdy za těžkých pochybností a bojů, a **lhostejno ke kterému náboženství patří**, setká se konečně již zde, nebo teprve v jemnohmotném světě s duchem Kristovým. Ten ho **na konec** povede dále až k Otci, čímž se i vyplní slovo: „Nikdo nepřichází k Otci, jedině skrze mne.“

„Konec“ nenastává však s posledními pozemskými hodinami, nýbrž až na určitém stupni vývoje duchovního člověka. Přejít ze světa hrubohmotného do jemnohmotného znamená jen proměnu. –

Nyní k ději velikého vykupitelského díla samotného: Lidstvo bloudilo v duchovní temnotě. Vytvořilo si ji samo, když se podrobovalo stále více jen rozumu, který si pracně teprve vypěstovalo. Lidé sami tak stále zužovali hranice své chápavosti, až byli naprosto připoutáni na prostor a čas, jako jejich mozek. Pak nemohli již najít cestu k Nekonečnému a Věčnému. Tak byli

zcela připoutáni k zemi, omezení na prostor a čas. Každé spojení se Světlem, s čistotou a duchovnem bylo tím přerušeno. Chtění lidí dovedlo se obracet jen k pozemskému, až na nemnohé, kteří jako proroci neměli dosti moci, aby pronikli a uvolnili dráhu k Světlu.

Tímto stavem otevřely se dokořán brány zlu. Vyvalilo se duchovní temno rozlévalo se po zemi a přinášelo zkázu. To mohlo přivoditi jen **jeden** konec: Duchovní smrt. To nejstrašnější, co může postihnouti člověka.

Ale vinu na veškeré této bídě nesli lidé sami! Oni ji přivodili, protože dobrovolně volili tento směr. Chtěli ji a vypěstovali ji. Ve svém bezměrném zaslepení byli dokonce i hrdi na tuto vymoženost, aniž si ve své omezenosti chápání, kterou si pracně sami vnutili, uvědomovali hrůznost následků. Toto lidstvo nemohlo již samo vytvořiti cestu ke Světlu. Dobrovolné omezení a sevření bylo již příliš veliké.

Měla-li býti vůbec ještě možná záchrana, musela přijíti pomoc od Světla. Jinak nebylo již možno zadržeti zánik lidstva a jeho zřícení se do temnoty.

Temno samo má následkem nečistoty větší hutnost, což nese s sebou duchovní tíhu. Následkem této tíhy může samo ze sebe proniknouti vzhůru jen k určité hranici hutnosti a váhy, nepřichází-li mu z druhé strany na pomoc přitažlivá síla. Světlo má však lehkost, odpovídající jeho čistotě a to mu znemožňuje, aby kleslo až k temnu.

Tím je mezi oběma díly nepřeklenutelná propast, ve které stojí člověk se svou zemí.

Je tedy úplně v rukou lidí a záleží na způsobu jejich chtění a přání, aby šli vstříc Světlu nebo temnu, otevřeli brány a urovnali cesty, aby zemi mohlo zaplaviti Světlo nebo temnota. Lidé sami jsou při tom prostředníky. Silou jejich chtění dostává se Světlu nebo temnu pevné opory, takže mohou působiti s větší nebo menší silou. Čím více nabývá moci na zemi Světlo nebo temno, tím více zaplavuje lidstvo vším, co může dáti. Dobrem nebo zlem, spásou nebo zkázou, štěstím nebo neštěstím, rajským mírem nebo pekelnou mukou.

Čisté chtění lidí již příliš zesláblo a nemohlo proto poskytnouti Světlu na zemi opěrný bod. Zatím již nabylo těžké, vše dusící temno na zemi převahu. Světlo nemělo žádného opěrného bodu, s nímž by se mohlo spojit tak, aby v nezkalené čistotě a tím i s nezmenšenou silou rozptýlilo temno. Tím by vykoupilo lidstvo, které by pak u takto vytrysklého pramene mohlo nabrati sílu a najíti cestu vzhůru ke světlým výšinám.

Světlu samotnému nebylo však možno ponořiti se tak hluboko do bahna, pokud nedostalo k tomu silnou oporu. Proto musel přijíti prostředník. Jen Vyslanec ze světlých výšin mohl **vtělením** na tuto zemi rozraziti temnou zeď, vytvořenou chtěním lidí a uprostřed všeho zla postaviti hrubohmotný základ pro Božské Světlo, který by stál pevně uprostřed těžké tmy. Z tohoto zakotvení mohly pak čisté paprsky Světla roztrhnouti a roztržiti temné masy a rozptýliti je, aby lidstvo úplně nekleslo a nezadusilo se v temnotách.

Tak **přišel** Ježíš kvůli lidstvu a jeho hříchu!

Takto utvořené nové spojení se Světlem při čistotě a síle Vyslance Světla nemohlo býti přerušeno temnotou. Tím byla

ražena pro lidstvo nová cesta k duchovním výšinám. Ježíš svým vtělením stal se pozemskou oporou Světla. Jeho živým slovem, které přinášelo Pravdu, vycházely a vnikaly nyní paprsky do temna. Ježíš mohl předávat tuto Pravdu čistou a nefalšovanou, protože silou Pravdy bylo jeho spojení se Světlem čisté a nemohlo býti zkaleno temnotou.

Lidé byli vyburcováni ze svého soumravného stavu současně zázraky, které se dály. Šli za nimi a narazili na Slovo. Nasloucháním Pravdě, kterou Ježíš přinášel a přemýšlením o ní probudilo se znenáhla ve statisících přání, aby šli za touto Pravdou a zvěděli o ní více. A tak kráčeli zvolna vstříc ke Světlu. Přáním uvolnilo se temno, které je obklopovalo. Když lidé přemýšleli o slovech a shledávali je správnými, vnikal jeden světelný paprsek za druhým vítězně do temnot. Kolem nich bylo stále jasněji, temno již nenalézalo u nich žádné opory a sklouzalo po nich beze škody. Tím ztrácelo temno stále víc a více půdu. Tak působilo slovo Pravdy v temnu jako klíčící zrno hořčičné a jako kvas v těstu.

A to bylo vykupitelské dílo Syna Božího, Ježíše, nositele Světla a Pravdy.

Temno, které se domnívalo, že již má vládu nad veškerým lidstvem, vzepřelo se proti tomu v divém boji, aby dílo vykupitelské znemožnilo. K Ježíši samotnému nemohlo, protože sklouzlo po jeho čistém cítění. Tu bylo samozřejmě, že použilo k tomuto boji svých ochotných nástrojů, jež mělo k službám.

Těmito nástroji byli lidé, kteří zcela správně se nazývali „lidmi rozumu“, jemuž se podrobovali. Byli pevně připoutáni k prostoru a času jako jejich rozum a nemohli proto již chápati

vyšší duchovní pojmy nad prostorem a nad časem. Proto nebylo jim také možno následovati učení Pravdy. Podle vlastního přesvědčení stáli všichni na „reálné“ půdě tak jako mnozí ještě dnes. Reálná půda znamená však ve skutečnosti půdu velmi úzkou a omezenou. Všichni tito lidé patřili většinou k zástupcům světské vlády a měli tedy v rukou úřední i náboženskou moc.

V zuřivé protiobraně vybičovalo temno tyto lidi až k hrubým přehmatům, kterých se dopustili proti Ježíšovi pozemskou mocí, kterou měli v rukou.

Temno doufalo, že se tím Ježíš zviklá a že bude moci v poslední chvíli zničit jeho vykupitelské dílo. Že vůbec mohlo prováděti na zemi tuto moc, bylo jen vinou lidstva, které svým samovolným falešným postavením omezilo svou chápavost a dalo tím temnu převahu.

Toto provinění bylo hříchem lidstva, který za sebou přivodil všechna ostatní zla.

A pro tento hřích lidstva musel Ježíš trpěti! Temno bičovalo to dáte až do krajnosti. Ježíš propadal smrti na kříži, trval-li na svých tvrzeních, že přináší Pravdu a Světlo. Šlo o poslední rozhodnutí. Útěk a úplné vzdálení se všeho mohlo ho zachrániti před smrtí na kříži. Ale to by znamenalo vítězství temna v posledním okamžiku, protože celé působení Ježíšovo bylo by zvolna zaniklo v písku a nade vším bylo by se zase vítězně rozprostřelo temno. Ježíš by nebyl splnil své poslání a započaté vykupitelské dílo bylo by zůstalo neúplné.

Vnitřní boj v Getsemane byl krutý, ale krátký. Ježíš se nebál tělesné smrti, nýbrž vytrval a šel klidně na pozemskou smrt za

Pravdu, kterou přinášel. Svou krví zpečetil na kříži vše to, co hlásal a žil.

Tímto činem překonal úplně temno, které tím prohrálo poslední trumf. Ježíš zvítězil. Z lásky k Otci, Pravdě, z lásky k lidstvu, kterému tak byla otevřena cesta k svobodě ve Světle. Toto vítězství posílilo lidstvo v přesvědčení o pravdě Ježíšových slov.

Kdyby se byl vyhnul útekem a vzdal se tak své práce, bylo by to v lidech nutně vzbudilo pochybnosti.

Ježíš zemřel tedy pro hřích lidstva! Kdyby nebylo bývalo hříchu lidstva v tom, že se odvrátilo od Boha v omezení rozumu, mohl si uspořít Ježíš svůj příchod, svou cestu utrpení i smrt na kříži. Jest proto zcela správné, říká-li se: Ježíš přišel pro naše hříchy, za ně trpěl a umřel smrtí na kříži!

To však neznamená, že bys nemusel sám pykati za vlastní hříchy!

Můžeš to nyní však snáze učiniti, protože Ježíš ti **ve svých slovech ukázal cestu** tím, že přinesl Pravdu. A tak nemůže ani Ježíšova smrt na kříži prostě smýti tvoje hříchy. Kdyby se tak mělo stát, musely by se napřed zhroutit všechny zákony vesmíru. To se ovšem nestává. Ježíš sám dosti často odvolával se na vše, „co stojí psáno“, tedy na staré. Nové Evangelium lásky nemá také ani v úmyslu zrušit, nebo zavrhnout starý zákon spravedlnosti. Chce jej doplnit a býti s ním spojeno.

Nezapomínej proto na spravedlnost velikého Stvořitele všech věcí, kterou nelze posunouti ani o vlásek a která železně

trvá od počátku světa až k jeho konci! Nemohla by ani připustit, aby někdo bral na sebe vinu druhého, aby ji tím usmířil.

Ježíš mohl přijít za hříchy jiných, mohl trpět a zemřít mohl vystoupit jako bojovník za Pravdu. On sám zůstal však nedotčen a prost této viny a hříchů a proto také nemohl ji osobně vzít na sebe.

Vykupitelské dílo není proto menší. Jest obětí, nad kterou větší býtí nemůže. Ježíš přišel se světlých výšin do bahna pro tebe, zápasil o tebe, trpěl a zemřel za tebe, aby ti přinesl Světlo na pravou cestu vzhůru, aby ses neztratil v temnotě a nezahynul!

Tak stojí tvůj Vykupitel před tebou. **To** bylo jeho veliké a mocné dílo lásky.

Boží spravedlnost setrvala ve světových zákonech, neboť co člověk zasévá, to sklídí, jak říká Ježíš sám ve svém poselství. Na základě Božské spravedlnosti nemůže mu býtí prominuto ani haléře.

Na to myslí, když stojíš před znamením svaté vážnosti. Děkuj vroucně za to, že ti Vykupitel svým slovem znovu otevřel cestu k odpuštění tvých hříchů a opusť to místo s vážným předsevzetím, že půjdeš označenou cestou, aby ti mohlo býtí odpuštěno. Jítí touto cestou neznamená však jen naučiti se slovu a věřítí v ně, nýbrž je nutno slovo to **žít!** Pranic by ti neprospělo v ně věřití, považovati je za správné a nejednati ve všem také podle něho. Naopak, jsi na tom hůř nežli ti, kdo o slově nevědí pranic.

Proto probuď se, pozemský čas je pro tebe drahocenný.